

Čís. 4647.

Jde o zpronevěru v úřadě podle §§ 462, 463 tr. zák. a nikoli jen o průtah ve výplatě peněz, zapsal-li poštovní úředník peníze došlé poštovnímu úřadu v úředních seznamech jako vyplacené adresátům, ve skutečnosti je však nevyplatil, nýbrž zadržel je pro sebe a výplatu provedl teprve později na urgence stran. Otázka, zda pachatel měl v úmyslu zadržené peníze trvale si ponechat, je bez významu.

Jestliže se tyto zpronevěry děly postupně, v podstatě vždy stejným způsobem, třeba usuzovati, že všechny zločinné útoky vzešly z jednotného rozhodnutí pachatelova, a jde o j e d e n zločin zpronevěry v úřadě, páchaný postupně.

(Rozh. ze dne 28. února 1933, Zm IV 332/32.)

Obžalovaný A. M., poštovní expedient, byl uznán s o u d e m p r v n í s t o l i c e vinným čtyřnásobným zločinem zpronevěry v úřadě podle §§ 462, 463 tr. zák., který spáchal tím, že jednak sumy došlé na šekové platební poukázky zapsal sice v úředních seznamech jako vyplacené adresátům, nevyplatil je však, nýbrž ponechal si je pro sebe, jednak předstíral, že odeslal poštovnímu úřadu v Ch. peněžní dopis s 20.000 Kč, ačkoli to nebylo pravda a on si tyto peníze, jež mu byly pro jeho úřad do správy dány, přivlastnil. Z obžaloby pro několik dalších případů podobných zpronevěr byl obžalovaný zproštěn. O d v o l a c í s o u d rozsudek první stolice v odsuzující části potvrdil, uznal však obžalovaného vinným ještě ze tří dalších případů zpronevěry v úřadě.

N e j v y š š í s o u d zmateční stížnost obžalovaného, pokud uplatňovala věcný důvod zmatečnosti podle § 385 č. 1 a) tr. ř. v případě zpronevěry 20.000 Kč, odmítl, jinak ji zamítl; vyhověl však zmateční stížnosti založené na důvodu zmatečnosti podle § 385 č. 1 b) tr. ř., rozsudek odvolacího soudu z tohoto důvodu zrušil a kvalifikoval činy, jimiž byl obžalovaný uznán vinným, jako zločin pokračující zpronevěry v úřadě podle §§ 462, 463 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Pokud jde o ostatní případy zpronevěr, namítá stěžovatel, že zjištění učiněná odvolacím soudem, totiž, že byly padělány podpisy na peněžních poukazech a že úřední doklady nejsou vedeny správně, nedokazují, hledíc k té okolnosti, že obžalovaný peníze adresátům později vydal, že měl v úmyslu tyto peníze trvale si zadržeti, — a tvrdí, že jde jen o průtah ve výplatě, který není trestným činem a který by při přísném posuzování mohl býti považován toliko za pokus zločinu zpronevěry v úřadě, který však vzhledem k 2. odstavci § 67 tr. zák. nemůže býti trestný, poněvadž obžalovaný zadržené peníze vrátil. Zmateční stížnost v této části je bezpodstatná. Odvolací soud ze zjištěného skut-

kového stavu, jak je uveden v odůvodnění napadnutého jeho rozsudku, správně dovodil, že ve zmíněných případech nejde o pouhý průtah ve výplatě peněz adresátům došlých, nýbrž o zpronevěru, poněvadž obžalovaný, jak zjištěno, ve všech případech peníze došlé adresátům si pro sebe zadržel, a tedy naložil jimi jako s věcí vlastní. Okolnost, že obžalovaný později na urgence stran peníze jim vyplatil, je pro posouzení otázky, tvoří-li jeho jednání skutkovou podstatu trestného činu, bez významu, neboť zpronevěra byla dokonána již tím, že obžalovaný peníze adresátům nevyplatil, když poukazy na poštovní úřad došly a když je jako vyplacené v úředních záznamech zapsal, nýbrž zadržel si je pro sebe. Otázka, měl-li obžalovaný v úmyslu zadržené peníze trvale si podržeti, nepřichází tu v úvahu, neboť zlý úmysl, jaký vyžaduje skutková podstata zločinu zpronevěry, je prokázán již tím, že obžalovaný, věda, že jde o peníze úřední, přisvojil si je a tedy naložil s nimi jako s vlastními. Dodatečná výplata peněz těch stranám má proto význam toliko jako okolnost polehčující při výměře trestu. Zmateční stížnost byla proto v této části jako bezpodstatná podle § 36 odst. 1 por. nov. zamítnuta.

Z důvodu zmatečnosti podle § 385 čís. 1 b) tr. ř. podaná zmateční stížnost shledána byla oprávněnou. Ze skutkového stavu přijatého odvolacím soudem plyne, že všechny případy zpronevěr, jimiž obžalovaný vinným byl uznán, staly se postupně v několika měsících a byly provedeny vždy téměř stejným způsobem, při čemž stranou poškozenou byl a mohl býti ve všech případech jediné stát. Z toho jest usuzovati, že všechny zločinné útoky vzešly z jednotného rozhodnutí pachatelova, přivlastňovati si příležitostně jednotlivé peněžité částky ke škodě státu, — neboť obžalovanému jako poštovnímu úředníku muselo býti známo, že za výplatu poukázek ručí stát, — a že tedy jednotlivé případy bezprávného přivlastnění poukázaných částek byly pokračováním v usku- tečnění tohoto jednotného rozhodnutí. Za těchto okolností jde tedy o jeden zločin zpronevěry v úřadě, postupně spáchaný.

Čís. 4648.

Jde o porušení předpisů §§ 313 a 314 tr. ř. a o zmatek čís. 4 § 344 tr. ř., byli-li porotci vzati do přísahy až po přečtení obžalovacího spisu.

(Rozh. ze dne 2. března 1933, Zm I 165/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Praze ze dne 8. února 1933, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem úkladné vraždy podle §§ 134, 135 čís. 1 tr. zák., zrušil řízení provedené před krajským soudem trestním v Praze jako soudem porotním, jakož i výrok porotců a na něm spočívající rozsudek a věc vrátil na též krajský jako porotní soud k novému projednání a rozhodnutí. V otázce, o níž tu jde, uvedl v